

Voorzitter,

De reactie van de regering op vele opmerkingen van ons is helaas triest te noemen; er is niet ingegaan op de vele belangrijke zaken aangehaald in de eerste ronde. Alweer geen respect voor het hoge college van staat.

Er is geen poging ondernomen om grond, wat tot nu toe als speculatiemiddel is gebruikt, te transformeren tot een productiemiddel, te benutten voor de Surinaamse samenleving. Er is niet eens een visie hieromtrent ontwikkeld en gepresenteerd. Wij hebben vele gevallen hier gepresenteerd en daarmee aangetoond wat voor een wanbeleid er op dit punt gevoerd wordt. De presentatie van sommige cases is zeer angstwekkend geweest voor enkelen in de zaal en escalaties zijn dientengevolge niet uitgebleven: 13 dec. 2007 is het voorbeeld daarvan, en nu ook; de heer Doekhie mag niet verder praten. Hij mag de cases niet verder presenteren. De vraag is hoe lang men dit wanbeleid zal continueren en hoe lang men dit ondemocratisch handelen zal tolereren. Het geval Karaya spreekt boekdelen. Wanneer zal er ingegrepen worden?

Over de kwestie Mariënborg heeft de Regering niet geantwoord. De President had hier beloofd een onderzoek in te stellen en ons te informeren. Heer president wij wachten op Uw informatie in deze.....

Grond, en vooral goede landbouwgrond, is van onschatbare waarde en zal in de toekomst een uiterst belangrijke rol vervullen in o.m. het economisch verkeer.

Land-Grabbing

The New Colonialism?

The rise of 'land-grabbing' by developed nations breeds resentment in poor countries - and may create global instability

By Harry Underwood

August 20, 2009 "The First Post" - August 18, 2009 - - It has been labeled a new form of colonialism by its detractors and it's happening more and more. Land-grabbing - when a rich country or corporation buys up vast tracts of land in a poor country, often in Africa, to safeguard its supply of food or energy - has become increasingly common.

Over the last year, since the riots of April 2008 when Haitians, Yemenis, Madagascans, Bangladeshis, Mexicans and many others took to the streets because they couldn't afford to eat, millions of hectares of land have been sold in some of the most deprived parts of the world, often only in return for vague promises to improve the surrounding infrastructure and provide jobs. As Paul Vallely reported in an authoritative and important piece for the Independent on Sunday, South Korean firms now own 690,000 hectares of Sudan; the UAE has 324,000 hectares of Pakistani soil.

With the world's population forecasted to surpass nine billion by 2050, and successful speculators such as George Soros frantically getting their hands on as much land as possible, these countries are acting perfectly logically in attempting to safeguard their future.

Millions of hectares have been sold in the most deprived parts of the world

For a Gulf state like Qatar, where only one per cent of land is fertile enough to be farmed, this sort of arrangement cuts out the middle man and saves as much as 20 per cent on food imports, which are twice as expensive as they were five years ago. If you consider that a hectare of land costs \$22,000 in Germany, \$7,000 in the US and only between \$800 and \$1,000 in sub-Saharan Africa, it makes sense to buy where it's cheap.

There are also good reasons for governments to sell. Very little of the aid money sent to

developing countries over the last twenty years has been invested in agriculture, so they need outside investment and expertise. Then there are the jobs, infrastructure and development that these deals can bring.

However, the landgrabbing phenomenon throws up myriad uncertainties and potential injustices. The most alarming is the prospect that, while food is shipped back to fill supermarket shelves in the Gulf or elsewhere, there is no guarantee, in places where the poor have to spend the majority of what they earn on food, that local stomachs will be fed. Then there is the potential for social unrest that comes from foreign ownership. In Madagascar, the news that President Marc Ravalomanana was planning to lease, on a 99-year deal, half of the island's arable land, an area half the size of Belgium, so that a company called Daewoo could grow maize and palm oil to send back to South Korea, was met with fury. This was one of the reasons why, earlier this year, protestors marched to the palace, looting and burning, and President Ravalomanana had to flee.

In Kenya, where the government attempted to trade 40,000 hectares of the Tana River delta with Qatar, who agreed to spend \$2.4bn building them a deep water port in return, the plan was fiercely opposed by various different groups. The opposition protested that there were hungry Kenyans who needed feeding; the thousands of families who farm and own animals which graze on the delta objected that it was communal land which the government had no right to sell, and environmental campaigners said that a delicate ecosystem of savannah, forests and mangrove swamps would be destroyed. Seduced by the scale of these deals, some governments have allowed foreign firms to take shortcuts on protecting the environment.

Land-grabbing can also lead to exploitation. After a Norwegian biofuels company sought to turn a vast area of forest in northern Ghana, where the locals earn their livings by foraging for shea nuts, into a jatropha plantation, they were accused of deceiving an illiterate chief into signing away 38,000 hectares with his thumbprint.

It seems certain, that where the new landowners don't charm locals by providing an improved quality of life, and where foreign workers, earning what they would back home, retreat into the safety of gated compounds, that this land-grabbing will lead to widespread resentment. If, as in Madagascar, a government is seen to side with the foreigners, it polarizes society on wealth lines and provides populist leaders – whether they be charismatic leftists like Hugo Chavez in Venezuela, or right-wing nationalists – with the chance to campaign with the rhetoric of 'us versus them' divisions.

For a worst case scenario, one need only look at the Central American 'banana republics', and the conflicts that pitted the United Fruit Company against the local poor. Or the current violent hostility in the Niger Delta between oil multinationals, supported by the Nigerian government, and an angry, violent guerrilla resistance. Or simply back to last April, when people all around the world took to the streets in unprecedented numbers, because they were starving.

Mede tegen deze achtergronden heb ik zeer herhaaldelijk gevraagd naar overzichten van gevraagde en toegewezen gronden vanaf 2005.

Grond toewijzen aan buitenlanders is een uiterst gevaarlijke zaak voor de toekomst van de natie. De kwaadwilligen misbruiken thans de constructie via o.m. stichtingen. Ik denk dat nooit eerder in de geschiedenis van Suriname zoveel grond aan stichtingen is toegewezen als in de periode Venetiaan 3. Maar ja, ons worden geen overzichten gepresenteerd, waardoor wij ons werk als Parlement naar behoren zouden kunnen doen.

Wetgeving op dit punt heeft haast!

Met de behandeling van deze wet houdt de minister ons een zeer rooskleurige toekomst voor. Dit werkt enorm op mijn lachspieren Voorzitter. Met de beste wil op aarde, kan ik dit echt niet geloven. De

minister houdt zich helemaal niet aan de bestaande wetten en belooft zich er aan te houden en houdt ons sprookjesverhalen ons voor, voor wat betreft de toekomst.

Er is een heel nieuw departement in het leven geroepen, RGB en wat merken wij:

- tot nu toe heeft dit ministerie de samenleving meer ellende bezorgd dan wat anders, veel mensen zijn in onzekerheid gedompeld, gronduitgifte is nooit eerder zo omstreden en non-transparant geweest als nu het geval is;
- de klantvriendelijkheid is enorm toegenomen;
- mensen worden van het kastje naar de muur gestuurd.

En deze minister belooft ons een mooie toekomst.

De wet van 21 juli 1972 is duidelijk wat betreft structuurplannen, bestemmingsplannen en verkavelingsplannen. De minister heeft ons op deze belangrijke aspecten tot nu toe niets gepresenteerd. Nada, niets ....., maar belooft ons een prachtige toekomst en dat nota bene aan het einde van de regeerperiode. Lachspieren Voorzitter!

Aan ons, het Parlement, worden er geen overzichten, geen plannen, geen visie, etc. gepresenteerd, ondanks herhaaldelijke vragen, maar de minister van Sociale Zaken gaat het huisvestingsbeleid in Nederland evalueren. Daar zullen de regionale planning, bestemmingsplannen, ruimtelijke planning, etc. etc. wel gepresenteerd en geëvalueerd worden. Ik protesteer met klem tegen deze gang van zaken Voorzitter. Dit mogen wij niet accepteren.

De mensen die op basis van bestaande regels en wetten een beroep doen op de regering, krijgen geen gehoor. Presenteer als voorbeeld het geval Polsbroek ..... en de minister belooft ons een o zo prachtige toekomst!

De wet uitgifte domeingronden 1982 is toch ook duidelijk. Ik heb de overtuiging dat alle gronden uitgegeven door deze minister niet conform deze wet zijn geschiedt ..... en de minister belooft ons een prachtige toekomst!

Voorzitter, de minister geeft à la dol gronden uit die onder andere departementen vallen, zonder de juiste procedures te bewandelen, zie uitgifte van diverse schoolterreinen, Cultuurtuinlaan, Mariënborg, etc. etc., maar belooft ons zich te houden aan recht en wet, belooft een mooie toekomst!

Voorzitter, de basisregel bij automatisering is dat je eerst je zaken moet organiseren en plannen, voor je ertoe overgaat om alles te automatiseren. Automatiseren zonder eerst alles goed geordend en georganiseerd te hebben leidt tot chaos. Je zal merken dat je dan verder van huis bent. Niets van dit alles en de minister belooft ons een mooie toekomst.

Wij hebben gevraagd op welke wijze de beoogde taken van het domeinbedrijf opgevangen zullen worden in deze transitiefase. De minister kon ons er geen afdoende antwoord op geven, maar belooft ons een prachtige toekomst.

Voorzitter, ik zou op deze wijze voort kunnen gaan , maar het heeft geen zin, want ik denk dat ik duidelijk ben geweest en dank u voor deze ronde voor uw aandacht.

Rabin Parmessar, DNA, 25 aug. 2009